

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118010910
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6118010910.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov JUDr. Jána Deáka a Mgr. Jána Bednára v trestnej veci obžalovanej Q. B., pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. januára 2020 odvolanie obžalovanej Q. B. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/72/2018 zo dňa 18.01.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej Q. B. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5T/72/2018 zo dňa 18.01.2019 bola obžalovaná Q. B. uznaná vinnou z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenom čase, v júni 2016 z presne nezisteného miesta telefonicky požiadala F.. X. A., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXXX/X, B. B. o pôžičku finančných prostriedkov vo výške cca 40.000,-- € pod zámienkou preklenúť časové obdobie, pretože ako dôvod pôžičky F.. X. A. uviedla, že ich investuje do kúpy 1-izbového bytu vo I., ktorý následne zrekonštruuje a so ziskom predá a po získaní finančných prostriedkov za predaj nehnuteľnosti najneskôr však do konca septembra 2016 F.. X. A. pôžičku vráti, čo sa však nezakladalo na pravde, pretože finančné prostriedky, ktoré obdržala od F.. X. A. a to bezhotovostným prevodom vo výške 30.000,-- € a vo výške 9.000,-- € dňa 22.6.2016, vo výške 2.000,-- € dňa 2.8.2016 na účet číslo Q XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX uvedený Q. B. a odovzdaním finančnej hotovosti vo výške 1.000,-- € do rúk Q. B. na A. Z. v B. B. dňa 2.8.2016, použila na iný účel, čo F.. X. A. zatajila, teda už v čase žiadosti o pôžičku konala s vedomím, že pôžičku od F.. X. A. nepoužije tak, ako mu deklarovala a túto mu nevráti, z dlhu F.. X. A. splatila po viacerých urgenciách sumu 3.080,-- €, čím F.. X. A., nar. XX.X.XXXX, bytom H. XXXX/X, B. B. spôsobila škodu vo výške 38.920 eur,

2/ v presne nezistenom čase, v auguste 2016 z presne nezisteného miesta v B. B. telefonicky požiadala F.. L. D., bytom H. XXX/XX, V., G. J. o pôžičku finančných prostriedkov vo výške 10.000,-- € pod zámienkou, že ich investuje do kúpy nehnuteľnosti, ktorú následne zrekonštruuje a so ziskom predá a po získaní finančných prostriedkov za predaj nehnuteľnosti najneskôr však do konca októbra 2016 F.. L. D. pôžičku vráti, čo sa však nezakladalo na pravde, pretože finančné prostriedky vo výške 10.000,-- €, ktoré F.. L. D. dňa 15.8.2016 poukázala na účet číslo Q. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX uvedený Q. B. použila na poskytnutie pôžičky tretej osobe, čo F.. L. D. zatajila, teda už v čase žiadosti o pôžičku konala s vedomím, že pôžičku od F.. L. D. nepoužije tak, ako jej deklarovala a túto jej nevráti, dlh F.. L. D. doposiaľ nesplatila, čím F.. L. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX/XX, V., G. J. spôsobila škodu vo výške 10.000 eur.

Za to obžalovanej podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j), 38 odsek 2, ods. 3 Tr. zák., uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. jej výkon uloženého trestu

podmienečne odložil a súčasne uložil probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. jej určil skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov. Podľa § 51 ods. 4 písm. c) Tr. zák. jej uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podľa svojich možností a schopností uhradiť v skúšobnej dobe náhradu škody poškodenému F.. X. A., vo výške 38 920 eur a poškodenej F.. L. D., vo výške 10 000 eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku, okresný súd obžalovanej uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej F.. L. D., vo výške 10 000 eur.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podala obžalovaná prostredníctvom obhajcu odvolanie, ktoré dodatočne písomne odôvodnila. V odôvodnení podaného odvolania, ktoré smerovalo do výroku o vine a treste uviedla, že na základe súhrnu jej všetkých ústnych a písomných výpovedí je zistiteľné, že rozhodne poprela akékoľvek protiprávne konanie, ktorého sa mala dopustiť v mieste, čase a spôsobom uvádzaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Od vznesenia obvinenia a počas celého trestného konania nemenne, bez pochybností a detailne opísala rozhodujúce skutočnosti o vzniku jej vzťahov s poškodenými, momenty priebehu tzv. skutkového deja, resp., dôvody svojho konania na rozdiel od poškodených, ktoré ale nebolo vôbec protiprávne. Zotrúva na tom, že poškodený F.. X. A. ako aj poškodená F.. L. D. vedome „investovali“ už pred inkriminovanými skutkami vo vzťahu k jej osobe za účelom dosiahnutia nadštandardného výnosu z pôžičky peňazí, čo aj sami vo svojich výpovediach nepriamo potvrdili. Na pravdivosť a vierohodnosť jej verzie a naopak na absenciu pravdivosti a vierohodnosti verzie poškodených nasvedčujú rovnako výpovede samotných poškodených o tom, že v čase pôžičiek nevyžadovali žiadny doklad o pôžičke ani zmluvu. Nemožno potom tvrdiť, že akokoľvek zatajila dôvod pôžičky, dokonca tento ani nebol uvedený v zmluve o pôžičke s F.. A., pretože ide len o konštrukciu bez skutkového základu, dôvod pôžičky nebol a nie je preukázaný žiadnym listinným či iným dôkazom. Dokonca poškodený F.. A. pôvodne neuplatňoval ani žiadny dátum splatnosti, resp. nepožadoval úrok z požičanej sumy. Neskôr sa prejavil špekulatívne, keď v čase ňou čiastočne uhradenej dlžnej sumy (3.080 eur) sústavne tvrdil, že mu je dlžná 42.000 eur, čo sa tiež v rámci dokazovania preukázalo ako nepravdivé tvrdenie. Rovnako poškodená F.. L. D. potvrdila, že jej v minulosti požičiavala rôzne finančné sumy pravidelne, a to so ziskom, teda požičané peniaze jej vrátila tiež s nadštandardným úrokom. Obaja poškodení vykonali dvojstranné právne úkony voči jej osobe v pozícii veriteľov dobrovoľne neboli pod žiadnym tlakom alebo v tiesni, že jej musia pôžičky poskytnúť, a nikdy pred skutkami, ktoré sú predmetom trestného konania sa nestalo, že by im ostala dlžná. Práve naopak, dá sa povedať, že obaja poškodení očakávali z týchto pôžičiek neoficiálne zisky, ktoré podľa nej ani nezdanili ako daň z príjmu. Z konania oboch poškodených bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že ich správanie bolo v procese poskytovania pôžičiek absolútne dobrovoľné, obaja si boli vedomí rizík spojených s poskytnutou pôžičkou, že teda sa môže vyskytnúť časová prieluka, kedy bude potrebné na požičané prostriedky počkať dlhšie v závislosti od rýchlosti realitného trhu. Obom poškodeným od počiatku priznávala vznik záväzkových vzťahov, tieto nikdy nepopierala, a v závislosti od svojich možností a schopností tieto vracia. Jediným zlyhaním z jej strany bolo, že v čase vzniknutých pôžičiek v dobrej viere poskytla pomoc svedkovi D.. H., ktorí jej nevrátil sumu 15.000 eur. S ohľadom na všetky okolnosti posudzovaného prípadu je čiastkový záver prvostupňového súdu o jej vopred pojatom úmysle uviesť poškodených F.. A. alebo F.. D. do omylu v otázke podmienok pôžičky, jej splatnosti a iných okolností týchto pôžičiek zjavne nesprávny a nekorešponduje so skutkovým stavom. Vyslovila názor, že verzie, ktoré produkujú poškodení a finalizovali ich až v konaní pred súdom, totiž že v čase poskytnutia finančných prostriedkov si bola vedomá, že tieto im nevráti, sú v absolútnom kontra rozpore s jej postojom k veci, keď naopak namiesto vyhýbania sa zodpovednosti svoje záväzky bez akýchkoľvek pochybností uznala, pričom vo vzťahu k pošk. F.. A., resp. jeho nároku na vrátenie predmetného dlhu prebehlo už pred týmto súdnym konaním tzv. upomínacie konanie na Okresnom súde Banská Bystrica, kde bol vydaný platobný rozkaz, ktorý nadobudol právoplatnosť (nevyužila právo opravného prostriedku, nakoľko svoj dlh nepopiera). Významnou skutkovou okolnosťou u poškodeného F.. A. je to, že zmluvu o pôžičke pripravil on sám, teda v čase vzniku tohto dvojstranného právneho úkonu išlo bezpochyby o deklarovanie občianskoprávneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom podľa § 657 Občianskeho zákonníka. U poškodenej F.. D. listinou s názvom „Uznání dlhu“ podľa požiadavky poškodenej, ktorá sama túto listinu koncipovala a pripravila išlo taktiež o deklarovanie typického dvojstranného vzťahu upraveného v § 657 Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov bola v čase vzniku týchto právnych úkonov presvedčená o civilnoprávnej rovine týchto záväzkov, a nemožno o nich ex post uvažovať v trestnoprávnej rovine. Záverom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods.1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil a sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol tak, že ju spod obžaloby

v celom rozsahu oslobodí resp. alternatívne vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu pojednal a rozhodol.

K podanému odvolaniu obžalovanej sa prostredníctvom splnomocnenca vyjadril poškodený F. X. A., ktorý uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu. Pokiaľ obžalovaná poukazuje na to, že poškodení chceli dosiahnuť nadštandardný výnos z pôžičky peňazí, ide o účelové tvrdenia, pretože sa jedná o zákonný nárok vyplývajúci z ustanovenia § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka a primeraný k výške požičanej sumy. Podstatný je fakt, že na úroku z poskytnutej pôžičky sa dohodla s poškodeným obžalovaná, o čom svedčí jej podpis na zmluve o pôžičke. Obžalovaná tvrdí, že jej verzia je pravdivá a vierohodná a naopak podľa nej absentuje pravdivosť a vierohodnosť verzie poškodených, čo mu nasvedčujú ich výpovede o tom, že v čase pôžičiek nevyžadovali žiadny doklad o pôžičke ani zmluvu a nemožno potom tvrdiť, že zatajila dôvod pôžičky. V tejto súvislosti poukázal, že pôžička vzniká odovzdaním predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, v tomto prípade jej 41.000 eur poukázal na účet a sumu 1.000 eur jej odovzdal v hotovosti. Vznik pôžičky v celkovej výške 42.000 eur obžalovaná a on potvrdili písomnou zmluvou neskôr práve z dôvodu, že obžalovaná v dohodnutom termíne pôžičku nevrátila a z dôvodu právnej istoty písomne deklarovali výšku poskytnutej pôžičky s dátumom splatnosti. Zákon na platnosť zmluvy nevyžaduje vymedziť účel zmluvy a v tomto smere dôveroval obžalovanej, že peniaze chce použiť na rekonštrukciu bytu vo I., ktorý ďalej mala obžalovaná predať so ziskom a z takto získaných peňazí mu mala obžalovaná pôžičku vrátiť. Pokiaľ poškodená tvrdí, že mala za to, že sa jedná o civilnoprávnu zodpovednosť, lebo mu podpísala písomnú zmluvu o pôžičke a poškodenej F. D. písomné uznanie dlhu, tak je zrejmé, že akékoľvek požičanie peňazí sa spravuje po právnej stránke občianskym zákonníkom a táto námietka obžalovanej nemôže obstáť. Obžalovaná poukazuje na nepravdivosť tvrdí poškodených, avšak vo všeobecnej rovine a nekonkretizuje, ako mali poškodení svoje výpovede meniť. Naopak od začiatku poškodení zhodne popisujú spôsob „vylákania“ peňazí obžalovanou a modus operandi je v oboch prípadoch rovnaký. Obžalovaná na podporu svojich tvrdení nepredložila žiadny dôkaz, naopak dôkazy zabezpečené v súdnom spise potvrdzujú fakt že poškodená bola „zadlžená“, boli voči nej vedené viaceré exekúcie a ani nebola vlastníčkou nehnuteľnosti ani osobného motorového vozidla. Záverom navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej proti rozsudku okresného súdu ako nedôvodné zamietol.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrvala na podanom odvolaní a vyslovil názor, že v danom prípade ide o občianskoprávny vzťah.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za zákonné a navrhol, aby krajský súd odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Tr. por.

Splnomocnenec poškodeného F. X. A. sa na verejnom zasadnutí stotožnil s návrhom prokurátora a poukázal na skutočnosť, že doposiaľ nedošlo k žiadnej náhrade spôsobenej škody.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späť vzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.. Odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou

obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovanej boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje.

Krajský súd pripomína, že dôvody odvolanie obžalovanej sú v skutkových zisteniach totožné s obsahom jej obhajoby v priebehu doterajšieho trestného konania, v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že jeho povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom odvoláväteľa, ale môže sa odvolací súd pri potvrdzovaní prvostupňového rozsudku v princípe obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa, čo vyplýva aj z doterajšej judikatúry, či už Ústavného súdu SR alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, a to za situácie, keď napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. V tomto smere odvolací súd preto poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu s ktorými sa stotožnil.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovanej, krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vo veci nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by výpovede poškodených F. X. A. a F. L. D. akýmkoľvek spôsobom spochybňovala. Z obsahu trestného spisu je zistiteľné, že poškodení k veci podrobne vypovedali bez rozporov nielen v štádiu prípravného konania, ale aj na hlavnom pojednávaní pred súdom. Krajský súd dodáva, že z vykonaného dokazovania súdom prvého stupňa je zistiteľné z výpovedí poškodených, že obžalovaná im nezávisle od seba uviedla ako účel pôžičky rekonštrukciu bytu za účelom zisku pri následnom predaji, kedy im vyplatí dlžné sumy, čo mu však nedošlo. Nehnuteľnosť sa síce zrekonštruovala a následne predala, avšak výnos z predaja nepoužila na vrátenie požičaných finančných prostriedkov poškodeným. Navyiac obžalovaná ani nebola vlastníčkou tohto bytu, ktorou bola jej mama V. A.. Namiesto toho, aby finančné prostriedky vrátila jej veriteľom, tak ich požičala ďalšej osobe, a to D. A. H. vo výške 15 000 Eur. Obžalovaná síce na svoju obhajobu uvádzala, že nemala v úmysle poškodených oklamať alebo ich zavádzať, avšak odvolací súd na margo obhajoby obžalovanej uvádza, že obžalovaná musela byť uzrozumená s tým, že vzhľadom na svoju finančnú a majetkovú situáciu nebude schopná riadne svoje záväzky splniť, čo sa v konečnom dôsledku aj stalo. Pokiaľ obžalovaná ďalej na svoju obhajobu uvádzala, že sa v danom prípade jedná iba o občianskoprávny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom, tak takáto interpretácia zákona určite nebola zámerom zákonodarcu, ktorý prostriedkami trestného práva chráni účastníkov zmluvného vzťahu pred ich uvedením do omylu, preto ak by súd akceptoval právny názor obhajoby ustanovenia predstavujúce skutkovú podstatu daného trestného činu, by bolo neaplikovateľné. V trestnom konaní ani nebolo úlohou súdu preskúmať eventuálnu občianskoprávnu „bezvadnosť“ majetkových vzťahov, týkajúcich sa obžalovanej na jednej strane a poškodených na druhej strane. Úlohou súdu bolo skúmať, či sa obžalovaná v rámci týchto vzťahov dopustila protiprávných činov, ktorých znaky sú uvedené v Trestnom zákone.

Na základe relevantných skutočností odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa nepochybil, pokiaľ dospel k záveru, že obžalovaná od počiatku konala s podvodným zámerom poškodených uviesť do omylu, keď bol uzrozumená so skutočnosťou, že k splneniu záväzkov voči poškodeným nedôjde, pričom konala minimálne v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Tr. zák., a pritom poškodeným spôsobila škodu v celkovej výške 48.920 eur. Odvolací súd konštatuje, že škodlivý následok na majetku poškodených osôb nastal v príčinnej súvislosti so zavineným konaním obžalovanej. Pre úplnosť treba dodať, že trestného činu podvodu sa okrem iného dopustí ten, kto druhej strane uvedie nepravdivé alebo hrubo skreslené

údaje alebo podstatné údaje zamlčí, tak tomu bolo aj v prejednávacom prípade. Súd prvého stupňa preto po právnej stránke správne posúdil konanie obžalovanej ako pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, keďže na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla iného do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku značnú škodu.

Odvolací súd ďalej preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. K osobe obžalovanej bolo zistené, že doposiaľ nebola súdne trestaná. Súd prvého stupňa správne konštatoval u osoby obžalovaného poľahčujú okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, keďže doposiaľ viedla riadny život. Príťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Tr. zák. u obžalovanej ani odvolací súd nevzhladol. Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.. Za spáchanú trestnú činnosť súd obžalovanej ukladal trest podľa trestnej sadzby uvedenej v § 221 ods. 3 Tr. zák. ktorá je stanovená na tri až desať rokov. Na základe modifikovanej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. hrozil obžalovanej trest odňatia slobody na tri roky až sedem rokov a osem mesiacov. Na základe rozvedeného je možné uzavrieť, že prvostupňový súd nepochybil pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery keď jej uložil trest odňatia slobody v trvaní troch rokov. Aj odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na osobu obžalovanej - bezúhonnosť, na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu osoby obžalovanej priamy výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Preto okresný súd správne podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona, za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Tr. zákona výkon trestu odňatia slobody u osoby obžalovanej podmienene odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jej správaním v skúšobnej dobe v trvaní štyroch rokov. Okresný súd na posilnenie účelu trestu podľa § 51 ods. 4 písm. c) Tr. zákona, uložil obžalovanej povinnosť takého charakteru, ktorá podľa odvolacieho súdu povedie k dosiahnutiu účelu trestu tak, ako to je vyjadrené v ustanovení § 34 Trestného zákona. Krajský súd záverom pripomína, že pokiaľ obžalovaná nesplní povinnosti, ktoré jej boli uložené, alebo probačný a mediálny úradník oznámi, že dohľad neplní svoj účel, môže súd obžalovanej nariadiť výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Zákona zodpovedá i výrok o náhrade škody, nakoľko poškodená F. L. D. si riadne a včas uplatnila nárok na náhradu škody, škoda bola verifikovaná vykonaným dokazovaním a je súčasťou popisu skutkov (§ 287 ods. 1 Tr. por.).

Na základe uvedených skutočností má krajský súd za to, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom a preto odvolanie obžalovanej v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.